

Sygn. akt. IV Ka 808/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Kędziński

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SO Danuta Lesiewska

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Gizeli Kubickiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 roku

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 157§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, oskarżonego, obrońcę oskarżonego, oskarżyciela posiłkowego i jego pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 24 maja 2013 roku sygn. akt XVI K 3605/11

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne; koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 808/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 24 maja 2013 roku sygn. Akt XVI K 3650/11 uznał, że R. W. dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 8 maja 2011 roku w B. przy ulicy (...) dokonał naruszenia czynności narządów ciała w ten sposób, że kopnął M. C. w okolic krocza powodując upadek pokrzywdzonego, na skutek którego pokrzywdzony doznał stłuczenia tkanek (krwiak podskórny) okolicy górnej części uda lewego oraz urazu kolana lewego z ograniczeniem ruchomości stawu kolanowego, które naruszyły czynności narządów ciała (narządów ruchu) na czas powyżej 7 dni, czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego wart. 157 § 1 kk, nadto uznając, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk postępowanie umorzył. Powództwo cywilne pozostawił bez rozpoznania.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony oraz jego obrońca, prokurator, a także pełnomocnicy oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca oskarżonego i oskarżony zaskarżyli wyrok w całości na korzyść R. W..

Obrońca oskarżonego podniósł zarzut obrazę przepisów postępowania poprzez naruszenie art.7 kpk, 8,kpk, 424 par 1 kpk, art. 410 kpk, 393 par 1 kpk art. 2012 kpk i 170 kpk.

W uzasadnieniu apelacji wskazał na wadliwość ustaleń faktycznych wynikającą z niewłaściwej oceny dowodów z pominięciem szeregu okoliczności świadczących o wiarygodności twierdzeń oskarżonego i szeregu dowodów osobowych, które całkowicie przeczą wersji podawanej przez M. C..

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w apelacji osobistej zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także błąd polegający na nieustaleniu, że pokrzywdzony był stroną atakującą a oskarżony tylko odpowiadał na agresywne zachowanie się pokrzywdzonego.

Oskarżony także wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, podczas gdy analiza rodzaju i charakteru naruszonych dóbr i wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru i motywację prowadzą do wniosku odmiennego.

Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnicy oskarżyciela posiłkowego także zaskarżyli wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego kwestionując ustalenie sądu w zakresie znikomości stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu.

Wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył co następuje.

Apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie jako oczywiście bezzasadne.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił jak najbardziej trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu gruntownej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że wbrew twierdzeniom oskarżonego i jego obrońcy R. W. jest sprawcą zarzucanego mu czynu, a jego wina jak i okoliczności przypisanego czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Nie ma przy tym żadnych podstaw by uznać, że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej i atakując pokrzywdzonego odpowiedział na jego zamach, jak się usiłuje sugerować w rzeczonych apelacjach.

Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd - wbrew twierdzeniom autorów wszystkich apelacji - dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury karnej.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić co następuje w odniesieniu do zarzutów podniesionych w opisanych wyżej środkach odwoławczych.

Nie istnieją - w ocenie Sądu Odwoławczego - żadne racjonalne przesłanki by podzielić zarzut błędu w ustaleniach faktycznych skonstruowany w apelacjach obrońcy oskarżonego i oskarżonego podobnie jak w pozostałych środkach odwoławczych.

Podkreślić trzeba, że zarzut naruszenia art. 7 kpk, nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2007 r., II KK 397/06, niepubl.).

Sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego(ych), kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie lub niewinności oskarżonego (ych) bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tego rodzaju uchybień ani oskarżony ani jego obrońca nie wykazali, a w każdym razie nie sposób przyjąć, że dowody, na których sąd oparł swoje orzeczenie, w tym w szczególności konsekwentnych zeznaniach pokrzywdzonego, świadków W. C., G. P. oraz opinii biegłego W. M., na które wskazał w uzasadnieniu wyroku, są sprzeczne i niejasne i by dokonując ich analizy i oceny, przyznając im walor wiarygodności sąd naruszył zasady wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd rejonowy na co wskazuje treść uzasadnienia w sposób bardzo wnikliwy dokonał analizy wszystkich źródeł dowodowych we wzajemnych powiązaniu i słusznie doszedł do przekonania, że ów materiał pozwala na jednoznaczne przypisanie winy oskarżonemu w zakresie zarzucanego mu czynu.

W procesie nie chodzi o to, czy zeznania lub wyjaśnienia są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całości kształtu materiału dowodowego. Samo przekonania autorów apelacji oparte wyłącznie na wersji oskarżonego, izby jego zachowanie było wynikiem odparcia zamachu ze strony pokrzywdzonego i jego prowokacyjnego zachowania i na odmienną ocenę dowodów bez uwzględnienia całości kształtu materiału dowodowego i odmiennych wniosków jakie zeń wypływają, nie jest obrazą prawa uzasadniająca zarzut obrazy prawa procesowego i w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych.

Wyrażona w art. 7 k.p.k. zasada swobodnej oceny dowodów oznacza nakaz dokonywania oceny uwzględniającej kryteria obiektywne (logikę, wiedzę, doświadczenie życiowe), która podlega kontroli procesowej w trybie odwoławczym, a sąd w uzasadnieniu podjętej decyzji musi wyjaśnić motywy, jakie nim kierowały w dokonywaniu rozstrzygnięcia. Ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia zawartego w wyroku, zatem tylko wtedy nie naruszają zasady swobodnej oceny dowodów, gdy dokonane zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, a ocena tych dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

W realiach niniejszej sprawy - w ocenie sądu odwoławczego - analiza dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie nie potwierdza zarzutu podniesionego przez autorów omawianych apelacji, że orzeczenie oparte zostało o ustalenia dokonane w wyniku dowolnej oceny materiału dowodowego.

Apelacja obrońcy oskarżonego i R. W. domagających się uznania, że oskarżony działał w obronie przed agresywnym zachowaniem pokrzywdzonego jawi się jako typowo polemiczna wobec prawidłowych w ocenie sądu odwoławczego

ustaleń sądu orzekającego oraz wyczerpującej, logicznej i w pełni przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów pozwalających na podzielenie zarzutu i argumentacji sformułowanych w omawianych środkach odwoławczych.

Celowe jest przy tym skonstatować, iż pełną aktualność zachowuje ta reguła oceny dowodów, wedle której podstawę czynionych ustaleń faktycznych w określonej sprawie winny stanowić wszystkie dowody zgromadzone w sprawie (art. 410 k.p.k.), w szczególności te, które mają określone, istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia, przy czym dowody winny być postrzegane i oceniane w ich całokształcie i we wzajemnym względem siebie powiązaniu, kiedy to nabierają one zgoła innej wymowy i wartości dowodowej, aniżeli wówczas, gdy chce je postrzegać w sposób jednostkowy, w oderwaniu od wspomnianych wzajemnych relacji między nimi, jak to czynią apelujący.

Wbrew twierdzeniom apelujących nie ma żadnych podstaw by kwestionować zapadłe rozstrzygnięcie tak co podjętych ustaleń faktycznych jak i winy oskarżonego w zakresie ustalenia, że w dniu 8 maja 2011 roku w B.przy ulicy (...)R. W.naruszenia czynności narządów ciała w ten sposób, że kopnął M. C.w okolic krocza powodując upadek pokrzywdzonego, na skutek którego pokrzywdzony doznał stłuczenia tkanek (krwiak podskórny) okolicy górnej części uda lewego oraz urazu kolana lewego z ograniczeniem ruchomości stawu kolanowego, które naruszyły czynności narządów ciała (narządów ruchu) na czas powyżej 7 dni, czym wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego wart. 157 § 1 kk.

Słusznie sąd Rejonowy odmówił waloru wiarygodności twierdzeniom oskarżonego, który kwestionuje nie tylko przebieg zdarzenia, ale głównie rodzaj i charakter obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego.

Twierdzenia oskarżonego zostały skutecznie podważone wynikami opinii biegłego W. M. i nie sposób podzielić argumentacji obrońcy, iżby opinia była nierzetelna, wybiórcza i niepełna. Biegły wydał opinie pisemną i ustną, wyjaśnił dokładnie możliwy mechanizm powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, który odpowiada ustalonemu przebiegowi zdarzenia. Opinia jest pełna i jasna i nie wymagała uzupełnienia.

Nie widząc konieczności powtarzania argumentacji, która przywiodła sąd meriti do tożsamyh wniosków, sąd odwoławczy odwołuje się do tej jaka jest zawarta w uzasadnieniu wyroku i traktuje ją jako własną.

Sąd I instancji sąd dokonał prawidłowej i niesprzecznej z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego nie pomijając w swojej ocenie żadnych kwestii, które uczynił przedmiotem dowodzenia.

Całkowicie gołosłownym pozostaje zatem zarzut naruszenia art. 4 i 7 k.p.k. Sąd oparł orzeczenie na pełnym materiale dowodowym, ujawnionym prawidłowo, który nie zawiera żadnych luk, zaś ocena materiału dowodowego, oparta na prawidłowych ustaleniach faktycznych i nie może budzić żadnych wątpliwości oraz zastrzeżeń. Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że żadną miarą zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom autorów apelacji nie pozwala na postawienie Sądowi Rejonowemu zarzutu obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, które wpływałyby na trafność zaskarżonego orzeczenia.

Ocena materiału dowodowego cechuje się skrupulatnością, wszechstronnością i jest zgodna z regułami sformułowanymi w dyspozycji art. 4 kpk i art. 7 kpk, przez co nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania oraz nie zawiera błędów logicznych. Wyrok bez naruszenia art. 410 kpk został wydany na podstawie kompletnego materiału dowodowego.

W sprawie w ocenie sądu Odwoławczego nie zachodzą żadne wątpliwości co do sprawstwa R. W.. Sąd wyjaśnił rzetelnie wszystkie okoliczności tej sprawy, oparł swe orzeczenie na kompletnym materiale dowodowym, które nie zawiera ani luk ani żadnych niejasności, które należałoby poczytać na korzyść oskarżonego. Należy więc stanowczo stwierdzić, że nie ma żadnych podstaw by zakwestionować ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd meriti, podjętych ustaleń faktycznych a także dokonanej oceny prawnej zachowania pod kątem społecznej szkodliwości jego czynu, która uznana za znikomą doprowadziła do umorzenia postępowania.

Zarówno ocena sądu w tym zakresie jak i podjęta decyzja sądu była słuszna i zasługuje na pełną akceptację. Należy całości podzielić przywołaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w tym zakresie.

Dokonując tej oceny sąd słusznie i zasadnie odwołał się do tych argumentów, które tyczą nie tylko rodzaju i charakteru naruszonego dobra, okoliczności samego czynu, wagi naruszonych obowiązków, zamiaru, a nade wszystko motywacji oskarżonego tudzież, co nie uszło uwadze sądu prowokacyjnego zachowania samego pokrzywdzonego.

Dodać jedynie należy, za ową oceną co do znikomości społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przemawia też i to, że konflikt między stronami ma charakter osobisty i nie wykracza poza określony krąg osób. Obydwie strony charakteryzują się nadmierną wrażliwością, osłabieniem kontroli emocji i krytycyzmu, czego przecież wyrazem było to, że nawet w dniu komunii dziecka nie potrafili zachować powagi i powściągnąć negatywnych emocji jakie im towarzyszą w związku z konfliktem natury osobistej.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy nie znalazł także podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora i pełnomocników oskarżyciela posiłkowego apelacji i wszystkie apelacje uznał za oczywiście bezzasadne, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk .